Η ΖΟΖΕΦΙΝΑ ΜΠΑΙΚΕΡ ΣΤΗΝ ΟΘΟΝΗ

ΘΕΛΩ ΝΑ ΓΙΝΩ "ΑΣΤΕΡΑΣ,,!

("Ενα διασκεδαστικο ἄρθρο τῆς μεγάλης μαύρης χορευτριας γιά τὴν τρελλὴ ἐπιθυμία της νὰ παίξη στὸν κινηματογράφο)

«"Ολος ὁ κόσμος ξέρει ὅτι εἶμαι μιὰ μεγαλη μαύρη χορευτρια. Μα εγὼ δεν ξέρω τιποτα. Γιατὶ εἶμαι μεγαλη χορεύτρια; Ἔχω τὴ γνώμη οτι δεν διαφερω καθόλου ἀπὸ τὶς ἄλλες γυναίκες, τὶς ἄσπρες καὶ τὶς μαύρες. Ὁ χορος γιὰ μένα εἶνε μιὰ διασκέδασις, μιὰ ἀνάγκη, κάτι τὸ πολὺ φυσικό. Γι' αὐτὸ οὔτε κἀν συλλογίζομαι τὸ χορό μου. Τρώω, κοιμᾶμαι, γελάω, ἀναπνέω, παίζω μὲ τὰ ζῶα ποὺ ἔχω μαζέψει γύρω μου καὶ χορεύω γιὰ νὰ διασκεδάσω, ὅπως μιὰ ἄλλη γυναῖκα θὰ μαγείρευε ἕνα νόστιμο φαγητὸ ἢ θὰ μάλλωνε μὲ τὸν ἄνδρα της.

Ἐγὼ λοιπὸν δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω γιατὶ ἐπαινοῦν τόσο πολὺ τὰ πόδια μου, τὶς γκριμάτσες μου, τὰ χοροπηδήματά μου. Ἔτυχε νὰ δῆτε ποτέ, ἐκεῖ κάτω, στὶς ἐξωτικὲς χῶρες, ἕνα μικρὸ ἀΐλουρο, μιὰ τίγρι, μιὰ λεοπάρδαλι, ἕνα μαῦρο πάνθηρα; Θὰ μένατε μ' ἀνοιχτὸ στόμα. Αὐτὰ τὰ ζῶα, ὅταν διασκεδάζουν, εἶνε μεγάλοι χορευταί. Κι' ὅμως κανείς, μὰ κανείς, δὲν ἐπαίνεσε ποτὲ τὴν τέχνη τους! Γιατί; Αὐτὸ εἶνε μιὰ φανερὴ ἀδικία...

Καταλαβαίνετε τώρα τί θέλω νὰ πῶ; Νά, ὅτι εἶμαι χορεύτρια, ὅπως μιὰ γυναῖκα εἶνε φιλάρεσκη ἢ φλύαρη. Γιὰ νὰ ἀξίζω λοιπὸν τόσους ἐπαίνους, θέλω νὰ γίνω καὶ κάτι ἄλλο. Θέλω νὰ γίνω ἠθοποιὸς καὶ μάλιστα τοῦ κινηματογράφου.

Τὴν πρώτη φορὰ ποὺ ἐπεχείρησα νὰ θριαμβεύσω στὴν ὀθόνη, οἱ φίλοι μου χάλασαν τὸν κόσμο ἀπὸ τὶς φωνές. «"Η Φιφίνα πρέπει νὰ μείνη χορεύτρια!... Ἡ Φιφίνα πρέπει νὰ περιοριστῆ στὴν τέχνη της!... Ἡ Φιφίνα δὲν κάνει γιὰ τὸν κινηματογράφο!...» Κι' ἔτσι μὲ γλωσσόφαγαν. Εἶμαι τρομερὰ προληπτική, δυστυχῶς, καὶ δὲν κάνω ὅ,τι μὰ ἂν δὲν ρωτήσω πρῶτα τὸν ἀέρα μὲ τὸν τρόπο μου, δηλαδὴ μὲ τὸ ἔνστικτό μου, ὅπως κάνουν τὰ μυρμήγκια μὲ τὶς κεραῖες τους. Ἡ διαμαρτυρίες τῶν φίλων μου, ὅπως ἦταν φυσικό, πάγωσαν τὸν ἐνθουσιασμό μου καὶ μοῦ ἔκοψαν τὴ φόρα ποὺ εἶχα πάρει γιὰ νὰ κατακτήσω τὴν ὀθόνη.

Μὰ εἶχα ὑπογράψει κάποιο συμβόλαιο κ' ἔπρεπε νὰ παίξω. Οἱ φίλοι μου ἔχυναν μαῦρα δάκρυα. "Επρεπε νὰ παίζω! Κι' ἔπαιξα. «Γύρισα» τὴ «Σειρῆνα τῶν Τροπικῶν», ἀπέτυχα μὲ τὸν πιὸ ἔνδοξο τρόπο καὶ περιωρίσθηκα πάλι στὶς σκηνὲς τοῦ μιουζικ-χὼλ. Τόσο μάλισα λυπήθηκα, ὄχι γιατὶ ἀπέτυχα, ἀλλὰ γιατὶ δὲν μὲ ἄφησαν νὰ δοθῶ μὲ τὴν καρδιά μου στὸν κινηματογράφο, ὥστε ἄρχισα νὰ κάνω μιὰ μεγάλη «τουρνὲ» σ' ὅλη τὴν Εὐρώπη κι' ἔπειτα σ' ὅλο τὸν ἄλλο κόσμο.

Σήμερα, ὕστερ' ἀπὸ τόσον καιρό, ξαναγύρισα στὸ Παρίσι καὶ δίχως νὰ φανερώσω τίποτα σὲ κανένα, ὑπέγραψα ἕνα συμβόλαιο κι' ἄρχισα κιόλας νὰ γυρίζω τὴ δεύτερη ταινία μου ποὺ ἔχει τίτλο «Ζουζοῦ»!

Μὰ ναί! Θὰ γίνω κινηματογραφικὸς «ἀστέρας» κρυφὰ ἀπὸ τοὺς φίλους μου. Δὲν μπορῶ πειὰ νὰ τοὺς ἀκούω νὰ γκρινιάζουν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι τὰ ξέρουν ὅλα, κανονίζουν τὴ ζωή τους, ὅπως τὸ λογαριασμὸ τοῦ φαγητοῦ τους. Αὐτὸ εἶνε ἀνυπόφορο! Ἡ ζωὴ εἶνε γεμάτη ἀπρόοπτα! Κάθε μέρα παρουσιάζεται διαφορετικὴ στὰ μάτια μας. Ἀφοῦ λοιπὸν καταλαβαίνω πῶς μπορῶ νὰ παίξω στὸν κινηματογράφο, γιατὶ νὰ μὴν δοκιμάσω ἄλλη μιὰ φορά, μὰ τώρα ἐλεύθερη, χωρὶς γκρίνιες, χωρὶς φόβους, χωρὶς παράπονα;

Ἡ Γαλλία, φίλοι μου, εἶνε μιὰ χώρα ἀγρίων! Φανταστῆτε ὅτι ἐδῶ πέρα τρῶνε τὰ σαλιγκάρια! Ἐγὼ ὅμως ἀγαπῶ ὅλα τὰ ζῶα, ἄλα! Πῶς λοιπὸν μποροῦν νὰ μὲ καταλάβουν οἱ φίλοι μου;

Μιὰ νύχτα, στὸ Βερολῖνο, εἶχα πέσει γιὰ νὰ κοιμηθῶ. Μοῦ εἶχαν κάνει δῶρο στὸ θέατρο ἕνα μικρὸ φεῖδι καὶ μιὰ γοντρὴ γουστερίτσα. "Εκανε κρύο ἐκεῖνη τὴ νύχτα κι' εἶχα πάει στὸ κρεββάτι μου, γιὰ νὰ ζεστοθοῦν, τὰ καϋμένα τὰ δυὸ ζῶα. Τὸ φεῖδι ἦταν ἀοιστερά, ἡ γουστερίτσα δεξιά. Κι' εἶχαν ἀποκοιμηθῆ ὅταν ἀποκοιμήθηκα κι' ἐγώ, ὅταν ἄξαφνα ξύπνησα ἀπὸ ἕναν παράξενο καυγᾶ. Ἡ γουστερίτσα εἶχε ξυπνήσει καὶ πεονῶντας πάνω ἀπὸ τὰ πόδια μου, πῆνε νὰ πειράξη τὸ φεῖδι. Μὰ τὰ φεῖδια, ὅταν κοιμοῦνται, δὲν θέλουν νὰ τοὺς κάνη κανεὶς ἀστεῖα, γιατὶ θυμώνουν. Τὸ μικρὸ φεῖδι μου λοιπὸν ξύπνησε τρομαγμένο κι' ὅταν εἶδε μπροστά του τὴ γουστερίτσα, ἄρχισε νὰ σφυρίζη, ὅπως σφυρίζει κανεὶς νάρθουν οἱ ἀστυφύλακες, ὅταν βρεθῆ μπροστὰ σ' ἕνα ὕποπτο ὑποκείμενο. Ἡ γουστερίτσα τότε, προσεβλήθη καὶ θέλησε φαίνεται νὰ δώση τοῦ φειδιοῦ ἕνα μάθημα καλῆς συμπεριφορᾶς. Ἐκεῖνο χύθηκε νὰ τὴν ἀγκιάσῃ κι' ἐγὼ πιανόμουν πάνω στὸ κρεββάτι, ξαφνιασμένη. "Επειτα, γιὰ νὰ δώσω ἕνα τέλος στὸν καυγᾶ, ἄρπαξα τὴ γουστερίτσα ἀπὸ τὴν οὐρὰ καί...ὦ, τί φρίκη! Ἡ οὐρὰ τῆς γουστερίτσας ἔμεινε στὸ χέρι μου! Τὸ καϋμένο τὸ ζωάκι μου! Πόσο θὰ πόνεσε! "Ετρεχε σὰν τρελλὸ ἐδῶ κι' ἐκεῖ μέσα στὸ δωμάτιο, ἐνῶ τὸ φεῖδι κουλουριάστηκε φοβισμένο κι' ἔκανε τάχα πὼς κοιμόταν. Τί ἔπρεπε λοιπὸν νὰ κάνω; Πήγαινα νὰ σκάσω ἀπὸ τὴ λύπη μου! Ἤθελα νὰ πάρω στὴν ἀγκαλιά μου τὴ γουστερίτσα, μὰ δὲν μποροῦσα νὰ τὴν πιάσω. Χτύπησα τότε νάρθη τὸ γκαρσόνι. Τὸ γκαρσόνι ξύπνησε τὸν «μαίτρ», ὁ «μαίτρ» ξύπνησε τὸν πορτιέρη κι' ὁ πορτιέρης, ἕνας γίγας, ἦρθε νὰ πιάση τὴ γουστερίτσα. Ἐγὼ ἔκλαιγα κρατῶντας ἀκόμη στὸ χέρι μου τὴν οὐρά της. Ὁ πορτιέρης τότε μοῦ ἐξήγησε ὅτι ἔκλαιγα ἄδικα, γιατὶ ἡ οὐρὰ τῆς γουστερίτσας ξαναγίνεται μόνη της! "Ε, λοιπόν, αὐτὸ ἐγὼ δὲν τὸ ἤξερα. Τὸ ξέρετε ἐσεῖς; Ἐγὼ δὲν εἶχα ἰδέαν! Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς σᾶς λέω ὅτι ἡ ζωὴ εἶνε γεμάτη ἐκπλήξεις κι' ὅτι κάθε μέρα μαθαίνει κανεὶς πολλά, πάρα πολλὰ πράγματα.

Μιὰ μέρα, ταξείδευα μὲ τὸ βαπόρι ἀπὸ τὴ Δανία στὴ Σουηδία. Εἶχα μαζύ μου καὶ τὰ δυὸ σκυλλάκια μου, τὴν «μίσσες» Φίλυ καὶ τὸν σύζυγό της. Καὶ τὰ δυὸ τους δὲν εἶνε πιὸ μεγάλα ἀπὸ δυὸ ἰνδικὰ καρύδια. Χωροῦν θαυμάσια μέσα στὴν τσάντα μου! Κι' ὅμως, αὐτὰ τὰ δυὸ «μικρόβια» τράβηξαν τὸ διάβολό τους σ' αὐτὸ τὸ ταξεῖδι, γιατὶ κανεὶς δὲν ἀγαπᾶει τὰ ζῶα, στὴν Εὐρώπη, ὅσο κι' ἂν ὑπάρχουν χίλιοι-δυὸ σύλλογοι γιὰ τὴν προστασία τους. Ἀκοῦστε λοιπὸν τί συνέβη:

Μόλις πάτησα τὸ πόδι μου στὸ βαπόρι, ὁ πλοίαρχος μοῦ εἶπε μὲ αὐστηρότητα:

—Δεσποινὶς Μπαΐκερ, πρέπει ν' ἀφήσετε τὰ σκυλλιὰ σας στὴ Δανία...

—Κύριε πλοίαρχε, τοῦ ἀπάντησα, ἡ Φίλυ εἶνε ἔγκυος. Τὰ σκυλλιὰ θὰ τὰ πάρω μαζύ μου ἢ θὰ μείνω μαζύ τους στὴν Κοπεγχάγη!

Ὁ πλοίαρχος κι' ὁ ἐμπρεσσάριός μου πῆγαν νὰ σκάσουν ἀπὸ τὴ στενοχώρια τους. "Αρχισαν λοιπὸν νὰ στέλνουν τηλεγραφήματα στοὺς ὑπουργοὺς τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Ὑγιεινῆς καὶ τέλος κατάφεραν νὰ πάρουν μιὰ ἄδεια. Μὰ μ' ἕναν ὅρο: τὰ σκυλλιά μου, στὴ Σουηδία, δὲν θὰ ἔβγαιναν ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου. Αὐτὸ ὅμως ἦταν πάρα πολὺ σκληρό! Τὰ σκυλλιά μου εἶχαν ἀνάγκη ἀπὸ καθαρὸ ἀέρα καὶ γι' αὐτό, κάθε πρωΐ, σηκωνόμουν ἀπὸ τὰ χαράγματα καὶ τὰ ἔβγαζα περίπατο σ' ἕνα πάρκο. Σὲ λίγο ἡ Φίλυ γέννησε μισὴ ντουζίνα σκυλλίτσες καὶ σκυλλάκια. Ἡ χαρά μου, ὅπως μαντεύετε, ἦταν ἀπερίγραπτη!

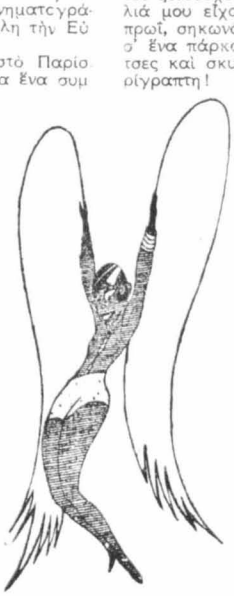

Μὰ ἕνας ἀστυφύλακας ἦρθε ξαφνικὰ νὰ μὲ πιάνη.

—"Εχετε δηλώσει τὰ σκυλλιά σας; μὲ ρώτησε αὐστηρά.

—Βεβαίως!

—Δηλαδή, ἔχετε ἄδεια;

—Μάλιστα.

—Γιὰ πόσα σκυλλιά, παρακαλῶ;

—Μά... γιὰ δυό.

—"Εγὼ ὅμως βλέπω ἐδῶ πέρα ὁλόκληρη οἰκογένεια! Αὐτὰ τί εἶνε, δὲν εἶνε σκυλλιά;

—"Οχι! τοῦ ἀπάντησα, φουρκισμένη.

—Τότε τί εἶνε;

—Δαμάσκηνα!

Κι' ἀλήθεια, τα μωρὰ τῆς Φίλυ ἔμοιαζαν σὰν δαμάσκηνα. Ὁ ἀστυφύλακας πειράχτηκε καὶ γιὰ νὰ μοῦ δείξη ὅτι δὲν ἔπαιρνε ἀπὸ ἀστεῖα, ἔκανε ἐπανάσταση! Ἀναστάτωσε τὸ ξενοδοχεῖο κι' ὅπως ἦταν ἐπόμενο, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ ἔφτασε ὡς τὸν ὑπουργὸ τῆς Γεωργίας! Κι' ἡ ἄδεια δόθηκε καὶ γιὰ τὰ «δαμάσκηνα» τῆς Φίλυ!

"Εχω ἄδικο λοιπόν, ὅταν λέω ὅτι δὲν ἀγαπᾶει κανεὶς τὰ ζῶα, ὅσο τ' ἀγαπάω ἐγώ; Στὴ «Ζουζοῦ», στὸ καινούργιο μου φίλμ, ἔχω μαζύ μου ἕνα ἔξυπνο σκυλλάκι. Θὰ δῆτε ὅτι παίζει καλύτερα ἀπ' ὅλους τοὺς ἠθοποιοὺς καὶ φυσικὰ καλύτερα κι' ἀπὸ μένα!»

ΖΩΖΕΦΙΝΑ ΜΠΑΙΚΕΡ